

Stanovisko evropského inspektora ochrany údajů k návrhu rozhodnutí Rady o uzavření Dohody mezi Evropskou unií a Spojenými státy americkými o zpracovávání a předávání údajů o finančních transakcích z Evropské unie do Spojených států pro účely Programu sledování financování terorismu (TFTP II)

(2010/C 355/02)

EVROPSKÝ INSPEKTOR OCHRANY ÚDAJŮ,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 16 této smlouvy,

s ohledem na Listinu základních práv Evropské unie, a zejména na článek 8 této listiny,

s ohledem na směrnici Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů ⁽¹⁾,

s ohledem na žádost o stanovisko v souladu s čl. 28 odst. 2 nařízení (ES) č. 45/2001 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů ⁽²⁾,

PŘIJAL TOTO STANOVISKO:

I. ÚVOD

1. Dne 15. června 2010 Komise přijala návrh rozhodnutí Rady o uzavření Dohody mezi Evropskou unií a Spojenými státy americkými o zpracovávání a předávání údajů o finančních transakcích z Evropské unie do Spojených států pro účely Programu sledování financování terorismu (TFTP) (dále jen „návrh“). Tento návrh (obsahující návrh dohody se Spojenými státy) byl zaslán evropskému inspektorovi ochrany údajů (EIOÚ) ke konzultaci. EIOÚ tuto konzultaci vítá a doporučuje, aby do preambule návrhu byl zahrnut odkaz na toto stanovisko.
2. Důvodem návrhu Komise jsou změny v architektuře společnosti SWIFT ⁽³⁾, které od 1. ledna 2010 zajišťují, že zprávy

⁽¹⁾ Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ Úř. věst. L 8, 12.1.2001, s. 1.

⁽³⁾ SWIFT je společnost se sídlem v Belgii, která poskytuje finančním institucím globální služby pro zpracování finančních transakcí. Od roku 2001 doručovalo Ministerstvo financí USA společnosti SWIFT úřední příkazy za účelem přístupu k některým osobním údajům týkajícím se finančních transakcí, které jsou uchovávány na serveru umístěném na území USA.

společnosti SWIFT o finančních transakcích v Evropském hospodářském prostoru a Švýcarsku zůstanou v oblasti Evropy – odlišné od transatlantické oblasti – a nebudou nadále uchovávány v operačním středisku ve Spojených státech.

3. Cílem současného návrhu Komise je dosažení mezinárodní dohody mezi EU a USA, která by na základě článků 216 (mezinárodní dohody), 82 (soudní spolupráce) a 87 (policejní spolupráce) Smlouvy o fungování Evropské unie stanovila povinnost předávat Ministerstvu financí USA příslušné údaje o finančních transakcích, které jsou nezbytné pro účely provádění Programu sledování financování terorismu Ministerstva financí USA.
4. Zejména po přijetí rozhodnutí Evropského parlamentu ze dne 11. února 2010 o nevydání souhlasu, pokud jde o prozatímní dohodu podepsanou dne 30. listopadu 2009, je cílem nového návrhu především řešení obav souvisejících s ochranou osobních údajů, která je základním právem, jež po vstupu Lisabonské smlouvy v platnost dále nabylo na významu v právním rámci Evropské unie.
5. Návrh zdůrazňuje význam ochrany údajů výslovným odkazem na příslušné články Smluv a dalších mezinárodních nástrojů a uznáním její povahy základního práva. Nepředpokládá však použití článku 16 Smlouvy o fungování Evropské unie jako právního základu, přestože čl. 1 odst. 1 navrhované dohody uvádí vysokou úroveň ochrany údajů jako jeden ze svých hlavních cílů. V tomto ohledu EIOÚ opakuje, že se tato dohoda nevztahuje pouze na výměnu osobních údajů, ale rovněž na jejich ochranu. Článek 16 Smlouvy o fungování Evropské unie proto není jako právní základ méně relevantní než články 82 a 87 Smlouvy o fungování Evropské unie týkající se spolupráce v oblasti vymáhání práva, jež byly zvoleny za právní základ.
6. Na návrh se vztahuje postup čl. 218 odst. 6 Smlouvy o fungování EU. Podle tohoto postupu může Rada přijmout rozhodnutí o uzavření dohody jedině po obdržení souhlasu Evropského parlamentu. Tento návrh proto představuje klíčovou zkoušku uplatňování nových postupů podle Lisabonské smlouvy na mezinárodní dohodu o ochraně osobních údajů. Zajištění uspokojivého začlenění zásad a záruk ochrany údajů do této dohody připraví cestu k její úspěšnosti v rámci dalších jednání.

7. V této souvislosti EIOÚ zdůrazňuje význam jednání mezi Evropskou unií a Spojenými státy americkými o dohodě o ochraně osobních údajů při jejich předávání a zpracovávání pro účely předcházení, vyšetřování, odhalování nebo stíhání trestných činů, včetně terorismu, v rámci policejní a justiční spolupráce v trestních věcech. Návrh pověření pro zahájení těchto jednání byl přijat Komisí 26. května 2010. Komise v tomto návrhu pověření zdůraznila potřebu propracované dohody o ochraně osobních údajů ⁽¹⁾.
8. V této souvislosti EIOÚ doporučuje doplnit současný návrh o silnou vazbu na jednání s USA o tomto obecném transatlantickém rámci ochrany údajů. Mělo by být zajištěno, aby tyto normy byly použitelné rovněž na dohodu o programu TFTP II. EIOÚ doporučuje zahrnutí tohoto požadavku do současné dohody nebo alespoň dojednání s vládou Spojených států, aby případná budoucí dohoda o ochraně údajů zahrnovala výměnu uvedenou ve stávajícím návrhu.
9. Konečně EIOÚ aktivně přispívá ke stanoviskům Pracovní skupiny pro ochranu údajů zřízené podle článku 29 a Pracovní skupiny pro policii a spravedlnost. Kromě připomínek, které byly či mají být učiněny k těmto stanoviskům, toto stanovisko analyzuje současný návrh, přičemž se opírá o dřívější připomínky EIOÚ, které se vztahují jak k prozatímní dohodě, tak probíhajícím jednáním s Spojenými státy.

II. ANALÝZA NÁVRHU

II.1 Návrh obsahuje určitá zlepšení

10. EIOÚ uznává, že tento návrh obsahuje některá zásadní zlepšení, pokud jde o prozatímní dohodu o TFTP I, jako je:
- vyloučení údajů o SEPA. Návrh výslovně stanoví, že žádosti Ministerstva financí USA nemají za cíl získat údaje týkající se jednotné oblasti pro platby v eurech (SEPA) (čl. 4 odst. 2 písm. d)),
 - definice terorismu. Článek 2 návrhu vychází z definice terorismu obsažené v článku 1 rámcového rozhodnutí Rady 2002/475/SVV ⁽²⁾.

11. Kromě toho v návaznosti na žádost Evropského parlamentu a evropských orgánů na ochranu údajů návrh stanoví řadu ustanovení (články 14–18), která se týkají práv subjektů údajů, jako je právo na informace, právo na přístup, právo na opravu, výmaz nebo blokování údajů, jakož i právo na získání nápravy. Nicméně konkrétní prosazování těchto ustanovení a postupy, kterými se musí řídit osoby, které nejsou občany Spojených států nebo mají bydliště mimo USA, jsou stále nejasné (viz odstavec II.2.3).

II.2 Je však třeba učinit další pokrok

12. EIOÚ plně podporuje názor, že je třeba zajistit – v souladu s čl. 1 odst. 1 návrhu – důsledné dodržování soukromí a ochrany osobních údajů. V této souvislosti EIOÚ zdůrazňuje, že stále existují některé nevyřešené otázky, kterými je třeba se zabývat, a klíčové prvky, které je třeba zdokonalit, aby byly splněny podmínky právního rámce EU týkající se ochrany osobních údajů.

II.2.1 Je plánované zpracování osobních údajů skutečně nezbytné a přiměřené?

13. EIOÚ si je plně vědom toho, že boj proti terorismu a jeho financování může vyžadovat omezení práva na ochranu osobních údajů, stejně jako ustanovení týkajících se bankovního tajemství. To je již případ řady nástrojů EU ⁽³⁾ obsahujících řadu opatření zaměřených na boj proti zneužívání finančního systému k praní peněz a financování terorismu. Tyto nástroje také obsahují zvláštní ustanovení umožňující výměnu informací s orgány třetích zemí, jakož i záruky ochrany osobních údajů v souladu se směrnicí 95/46/ES.
14. Dohoda o vzájemné právní pomoci mezi Evropskou unií a USA mimoto výslovně umožňuje výměnu informací, které se týkají bankovních účtů a finančních transakcí, mezi donucovacími orgány, a stanoví podmínky a omezení vztahující se na tuto výměnu. Taktéž na mezinárodní úrovni stanoví takzvané zásady Egmont ⁽⁴⁾ základ mezinárodní výměny informací o finančních transakcích mezi finančními zpravodajskými jednotkami, přičemž stanoví omezení a záruky, pokud jde o používání vyměňovaných údajů. Kromě toho již existují nástroje pro výměnu údajů mezi USA, Europolem a Eurojustem, které zajišťují současně výměnu informací a ochranu osobních údajů.

⁽¹⁾ Viz tisková zpráva <http://europa.eu/rapid/pressReleasesAction.do?reference=IP/10/609&format=HTML&aged=0&language=EN&guiLanguage=en>

⁽²⁾ Rámcové rozhodnutí Rady ze dne 13. června 2002 o boji proti terorismu, (Úř. věst. L 164, 22.6.2002, s. 3).

⁽³⁾ Zejména směrnice 2005/60/ES o předcházení zneužití finančního systému k praní peněz a financování terorismu a nařízení (ES) č. 1781/2006 o informacích o plátcích doprovázejících převody peněžních prostředků.

⁽⁴⁾ <http://www.egmontgroup.org/library/download/5>

15. V této souvislosti návrh Komise vyzdvihuje užitečnost programu TFTP zdůrazňovanou ve zprávě Ministerstva financí USA a zprávě „významné osobnosti“. Nicméně podmínka stanovená článkem 8 Evropské úmluvy o lidských právech pro odůvodnění zásahu do soukromého života je spíše „nutnost“ než „užitečnost“.
16. Podle EIOÚ je zapotřebí dostatečný důkaz o skutečně přidané hodnotě této dohody, přičemž je třeba vzít úvahu již existující nástroje, nebo, jinými slovy, do jaké míry je přijetí dohody skutečně nezbytné k dosažení výsledků, kterých nelze dosáhnout za použití nástrojů méně zasahujících do soukromí, jako jsou nástroje již zavedené ve stávajícím rámci EU a mezinárodním rámci. Podle EIOÚ by tato přidaná hodnota měla být jednoznačně stanovena jako podmínka pro jakoukoli dohodu s USA týkající se výměny finančních údajů, rovněž s ohledem na intruzivní povahu dohody (viz rovněž odstavce 18–22 o proporcionalitě).
17. EIOÚ nepřísluší posuzování nezbytnosti této dohody. Nicméně i v případě prokázání nezbytnosti dohody je třeba, aby jednající strany věnovaly pozornost i dalším bodům.
18. Proporcionalita je rovněž hlavním kritériem při posuzování množství předaných osobních údajů a doby jejich uchovávání. Článek 4 návrhu zužuje rozsah žádostí USA. Návrh nicméně předpokládá, že osobní údaje budou orgánům USA předávány hromadně a poté uchovávány v zásadě po období 5 let bez ohledu na to, zda byly extrahovány či zda existuje prokázaná vazba na konkrétní vyšetřování či stíhání.

Hromadné předávání

19. Návrh je navzdory žádostem Evropského parlamentu a evropských orgánů na ochranu údajů stále založen na konceptu, že osobní údaje budou hromadně předávány Ministerstvu financí USA. Pokud jde o tento bod, je důležité upřesnit, že skutečnost, že současný systém SWIFT nemožňuje provádět cílené vyhledávání, nelze považovat za dostatečné odůvodnění pro legalizaci hromadného předávání údajů podle právních předpisů EU na ochranu údajů.
20. EIOÚ se proto domnívá, že by měla být nalezena řešení, která zajistí, že hromadné předávání bude nahrazeno

mechanismy umožňujícími filtrování údajů o finančních transakcích v EU a že orgánům USA budou zaslány pouze relevantní a nezbytné údaje. V případě, že se nepodaří nalézt tato řešení v bezprostřední budoucnosti, by dohoda měla v každém případě stanovit krátké přechodné období, po jehož uplynutí již hromadné předávání nebude povoleno.

Období uchovávání

21. Pokud jde o období uchovávání, EIOÚ uznává, že návrh náležitě stanoví maximální dobu uchovávání údajů, stejně jako mechanismy zajišťující výmaz údajů v případě, že již nejsou nezbytné. Nicméně ustanovení článku 6 návrhu, jež se týká údajů, které nebyly extrahovány, se zdají být v rozporu s výše uvedeným. Za prvé koncept „údaje, které nebyly extrahovány“ není srozumitelný, a měl by být proto objasněn. Za druhé nejsou uvedeny důvody, proč je nezbytné uchovávat údaje, které nebyly extrahovány, po dobu 5 let.
22. EIOÚ plně uznává, že je zapotřebí zajistit přístup k osobním údajům a zpracovávání a uchovávání osobních údajů, které jsou nezbytné k vyšetřování či stíhání v rámci boje proti terorismu, po nezbytně dlouhou dobu, v některých případech i déle než 5 let, jako například v případě, kdy jsou osobní údaje nezbytné pro účely dlouhodobých vyšetřování nebo soudních řízení. Nicméně za předpokladu, že se údaje, které nebyly extrahovány, rozumí údaje, které byly hromadně předány a u nichž nebylo uplatněno právo na přístup ani nebyly využity ke konkrétnímu vyšetřování či stíhání, by lhůta stanovená pro uchovávání těchto údajů měla být mnohem kratší. Na tomto místě je vhodné zdůraznit, že německý Spolkový ústavní soud rozhodl, že v případě uchovávání údajů o telekomunikaci je již 6měsíční lhůta pro uchovávání příliš dlouhá a vyžaduje náležité odůvodnění⁽¹⁾. Ústavní soud považoval tuto 6měsíční lhůtu za maximální, pokud jde o údaje, které nemají souvislost s žádným konkrétním vyšetřováním.

II.2.2 Zajišťuje návrh soudní dohled?

23. Podle pověření k jednání by soudní orgán měl být odpovědný za přijímání žádostí z Ministerstva financí USA, posuzování jejich souladu s dohodou a, v odůvodněných případech, předávání údajů na základě systému „push“. Jak Evropský parlament, tak EIOÚ vítají tento přístup, který představuje klíčovou záruku – v souladu s národními ústavami a právními systémy členských států – zákonného a vyváženého předávání údajů, jakož i nezávislého dohledu.

⁽¹⁾ Rozsudek ze dne 2. března 2010.

24. Návrh však tento úkol přiděluje Europolu, jenž je agenturou EU pro prevenci a boj proti organizovanému zločinu, terorismu a dalším formám závažné trestné činnosti, která ohrožuje dva či více členských států⁽¹⁾. Je zřejmé, že Europol není soudním orgánem.
25. Europol má kromě toho podle navrhované dohody zvláštní zájem na výměně osobních údajů. Článek 10 návrhu přiznává Europolu pravomoc požádat o vyhledání příslušných informací získaných prostřednictvím TFTP, pokud má důvody k domněnce, že osoba nebo subjekt má spojitost s terorismem. Je obtížné sladit tuto pravomoc Europolu, která může být důležitá pro plnění úlohy této agentury a která vyžaduje dobré vztahy s Ministerstvem financí USA, s úlohou Europolu zajistit nezávislý dohled.
26. EIOÚ si dále klade otázku, v jakém rozsahu stávající právní rámec svěřuje Europolu – zejména při neprovedení změn jeho právního základu podle řádného postupu zavedeného Lisabonskou smlouvou – úkoly a pravomoci, pokud jde o stanovení „závažnosti“ (čl. 4 odst. 5) administrativní žádosti podané třetí zemí pro soukromou společnost, která je poté „oprávněna a povinna“ poskytovat údaje dotčené třetí zemí. Na tomto místě je třeba poznamenat, že za současného stavu práva EU není zřejmé, zda by rozhodnutí Europolu týkající se soukromé společnosti podléhalo soudní kontrole Evropského soudního dvora.
27. S ohledem na tyto skutečnosti EIOÚ znovu opakuje své stanovisko, že i s ohledem na dodržování pověřeni k jednání a stávajícího právního rámce EU by úkol posuzování žádostí Ministerstva financí USA měl být svěřen soudnímu orgánu.

II.2.3 Přiznává návrh vymahatelná práva (a ochranu) subjektům údajů?

28. Jak již bylo uvedeno v úvodní části tohoto stanoviska, návrh stanoví řadu práv subjektů údajů, jako je právo na informace, právo na přístup, právo na opravu, výmaz nebo blokování údajů, jakož i právo na získání nápravy. Je nicméně důležité na jedné straně zlepšit některé aspekty těchto ustanovení a na straně druhé zajistit jejich účinné prosazování.
29. Pokud jde o právo na přístup k osobním údajům dotčených osob, dohoda stanoví řadu omezení. EIOÚ uznává, že zejména v kontextu boje proti terorismu mohou být zavedena omezení týkající se práv subjektů údajů, jsou-li

nezbytná. Nicméně návrh by měl jasně stanovit, že ačkoli poskytování osobních údajů dotčené osobě může být omezeno za podmínek stanovených v čl. 15 odst. 2, poskytování těchto informací evropským orgánům na ochranu údajů by mělo být možné ve všech případech, aby se těmto orgánům umožnilo účinné plnění povinnosti v oblasti dozoru. Orgány na ochranu údajů budou samozřejmě vázány povinností zachovávat při plnění svých úkolů důvěrnost a nebudou poskytovat údaje dotčené osobě, dokud přetrvávají podmínky pro uplatnění výjimky.

30. Pokud jde o právo na opravu, čl. 17 odst. 2 uvádí, že „Pokud jedna ze stran podle této dohody zjistí, že podstatné informace, jež druhé straně předala nebo od druhé strany obdržela, jsou nesprávné nebo nespolehlivé, informuje o tom, je-li to možné, druhou stranu“. EIOÚ se domnívá, že povinnost opravy nesprávných nebo nespolehlivých údajů představuje základní záruku nejen pro subjekt údajů, ale rovněž pro účinnost opatření donucovacích orgánů. V této souvislosti by orgány provádějící výměnu údajů měly zavést mechanismy, které zajistí, aby taková oprava byla vždy možná, a v návrhu by proto měla být zrušena slova „je-li to možné“.
31. Nicméně hlavní obavy EIOÚ se týkají konkrétního prosazování těchto práv. Na jedné straně by z důvodů průhlednosti a právní jistoty měl návrh podrobněji uvádět, jaké jsou konkrétní postupy, jež subjekty údajů mohou uplatnit za účelem prosazování práv přiznaných dohodou jak v EU, tak v USA.
32. Na straně druhé čl. 20 odst. 1 výslovně a jasně uvádí, že dohoda „nevytváří ani neuděluje žádné právo ani výhodu žádné osobě ani veřejnému či soukromému subjektu“. EIOÚ konstatuje, že se zdá, že toto ustanovení ruší nebo alespoň zpochybňuje závazný účinek těch ustanovení dohody, jež stanoví práva subjektů údajů, která však nejsou v současnosti přiznána ani vynutitelná na základě práva USA, zejména v případě, že subjekty údajů nejsou občany nebo stálými obyvateli USA. Zákon USA o ochraně soukromí například stanoví kvalifikované právo na přístup k osobním informacím, které je silnější než obecné právo na přístup zaručené široké veřejnosti zákonem USA o svobodě informací. Zákon USA o ochraně soukromí nicméně jasně stanoví, že žádost o přístup ke svým osobním záznamům může podat pouze „občan Spojených států nebo cizinec, jemuž bylo uděleno povolení k trvalému pobytu“⁽²⁾.

⁽¹⁾ Viz například článek 3 rozhodnutí Rady 2009/371/SVV o zřízení Evropského policejního úřadu (Europol), (Úř. věst. L 121, 15.5.2009, s. 37).

⁽²⁾ To potvrzuje informace uveřejněná na internetové stránce Ministerstva financí USA: „Vámi podaná žádost o oznámení nebo přístup k záznamům by měla: [...] obsahovat tvrzení, že jste občanem Spojených států nebo cizincem s povolením k trvalému pobytu ve Spojených státech; [...]“, <http://www.treas.gov/foia/how-to.html> (poslední návštěva ze dne 21. června 2010).

33. EIOÚ proto doporučuje, aby byla stávající formulace čl. 20 odst. 1 revidována s cílem zajistit, aby práva přiznaná návrhem byla jasně stanovena a účinně uplatnitelná rovněž na území USA.

II.2.4 Zajišťuje návrh uspokojivý nezávislý dohled a dozor?

34. Článek 12 návrhu stanoví různé úrovně monitorování podmínek a záruk stanovených dohodou. „Nezávislé orgány dohledu“ budou monitorovat v reálném čase i zpětně všechna vyhledávání prováděná Ministerstvem financí USA. Kromě toho bude „nezávislá osoba jmenovaná Evropskou komisí“ provádět průběžné monitorování prvního stupně dohledu, včetně jeho nezávislosti. Mělo by být upřesněno, jaké bude mít tato nezávislá osoba úkoly, jaké budou záruky toho, že může své úkoly skutečně plnit, a komu bude podávat zprávy.

35. Článek 13 rovněž stanoví mechanismus pro společný přezkum, který bude proveden po šesti měsících, a poté v pravidelných intervalech. Tento společný přezkum bude prováděn společnou delegací EU a USA, přičemž delegace EU bude čítat zástupce dvou orgánů pro ochranu údajů. Výsledkem bude zpráva, kterou Komise představit Evropskému parlamentu a Radě.

36. EIOÚ zdůrazňuje, že nezávislý dohled je klíčovým prvkem práva na ochranu osobních údajů, jak to potvrzuje článek 16 Smlouvy o fungování EU a článek 8 Listiny základních práv Evropské unie. Soudní dvůr nedávno stanovil přísná kritéria nezávislosti ve svém rozsudku ze dne 9. března 2010, Komise v. Německo⁽¹⁾. Je zřejmé, že tatáž přísná kritéria nemohou být uplatňována na třetí země, nicméně je rovněž jasné, že přiměřená ochrana osobních údajů⁽²⁾ může být zajištěna pouze za předpokladu, že existují dostatečné záruky nezávislého dohledu. To je rovněž podmínkou pro mezinárodní dohody se zeměmi, jejichž právní systém nestanoví nutnost kontroly nezávislým orgánem.

37. V této souvislosti je stěžejní, aby byly v dohodě jasně definovány alespoň podmínky dohledu a společného přezkumu, jakož i pravomoci a záruky nezávislosti osob, které se účastní dohledu, spíše než aby byly „společně koordinovány“ nebo stanoveny stranami v pozdější fázi. Je zejména důležité zajistit, aby jak osoba jmenovaná

Evropskou komisí, tak zástupci evropských orgánů na ochranu údajů mohli jednat nezávisle a účinně plnit své povinnosti v oblasti dozoru.

38. Dále by návrh neměl pouze stanovit datum prvního společného přezkumu, který bude proveden po šesti měsících, ale rovněž harmonogram následujícího přezkumu, který se může uskutečnit například každý rok poté. EIOÚ rovněž doporučuje, aby byla stanovena souvislost mezi výsledkem těchto společných přezkumů a trváním dohody.

39. V této souvislosti EIOÚ zdůrazňuje, že je vhodné přijmout doložku o skončení platnosti, rovněž s ohledem na dostupnost cílenějších dlouhodobějších řešení. Doložka o skončení platnosti by rovněž mohla být dobrým podnětem pro vynaložení potřebného úsilí pro rozvoj takových řešení, díky kterým již nebude důvod pro hromadné zasílání údajů Ministerstvu financí USA.

40. Aby se zvýšila účinnost dohledu a společného přezkumu, měly by být dostupné informace a příslušné údaje o počtu žádostí týkajících se přístupu a nápravy, případných následných opatřeních (výmaz, oprava atd.), jakož i počtu rozhodnutí omezujících práva subjektů údajů. Obdobně, pokud jde o přezkum, by měly být dostupné a hlášené informace týkající se nejen počtu údajů „zpřístupněných“ Ministerstvem financí USA, ale rovněž počtu údajů „poskytnutých“ Ministerstvu financí USA. Tyto informace je třeba uvést v dohodě.

41. Kromě toho by tento návrh neměl žádným způsobem omezovat pravomoci evropských orgánů na ochranu údajů. V tomto ohledu EIOÚ konstatuje, že návrh představuje krok zpět, pokud jde o prozatímní dohodu o TFTP. Zatímco předchozí dohoda ve své preambuli stanoví, že „že tato dohoda se nedotýká stávajících pravomocí orgánů na ochranu údajů v členských státech s cílem ochránit fyzické osoby, pokud jde o zpracování jejich osobních údajů“, současný návrh nyní odkazuje na „dozor příslušných orgánů na ochranu údajů vykonávaný v souladu s konkrétními ustanoveními této dohody“. EIOÚ proto doporučuje, aby návrh jasně stanovil, že se dohoda nedotýká pravomocí evropských orgánů na ochranu údajů ani tyto pravomoci neomezuje.

III. ZÁVĚRY

42. EIOÚ uznává, že tento návrh předpokládá některá základní zlepšení, pokud jde o prozatímní dohodu o TFTP I, jako je vyloučení údajů o SEPA, užší definice terorismu a podrobnější ustanovení o právech subjektů údajů.

⁽¹⁾ Případ C-518/07, dosud nezveřejněno.

⁽²⁾ Článek 8 navrhované dohody stanoví, že se má za to, že Ministerstvo financí USA zajišťuje odpovídající stupeň ochrany.

43. EIOÚ nicméně konstatuje, že by měl být splněn základní předpoklad posouzení legitimacy nové dohody o TFTP. Je třeba určit nezbytnost systému s ohledem na již existující nástroje EU a mezinárodní nástroje.
44. V této souvislosti EIOÚ zdůrazňuje, že stále existují některé nevyřešené otázky, kterými je třeba se zabývat, a klíčové prvky, které je třeba zdokonalit, aby byly splněny podmínky právního rámce EU v oblasti ochrany osobních údajů, a to například:
- zajištění toho, aby hromadné předávání bylo nahrazeno mechanismy umožňujícími filtrování údajů o finančních transakcích v EU a aby orgánům USA byly zasílány pouze relevantní a nezbytné údaje,
 - výrazné omezení lhůty pro uchovávání údajů, které nebyly extrahovány,
 - svěření úlohy posuzování žádostí Ministerstva financí USA soudnímu orgánu v souladu s pověřením k jednání a stávajícím právním rámcem EU,
 - zajištění toho, aby práva přiznaná subjektům údajů návrhem byla jasně stanovena a účinně uplatnitelná rovněž na území USA,
 - posílení mechanismů nezávislého dohledu a dozoru prostřednictvím:
- i) zajištění toho, aby úkoly a role osoby jmenované Evropskou komisí i zástupců evropských orgánů na ochranu údajů byly jasně definovány a aby všechny tyto osoby mohly jednat nezávisle a účinně plnit své povinnosti v oblasti dozoru,
 - ii) zajištění toho, aby byly pravidelně prováděny společné přezkumy a aby byla mezi výsledkem těchto přezkumů a trváním dohody stanovena souvislost prostřednictvím doložky o skončení platnosti,
 - iii) rozšíření informací dostupných nezávislým orgánům dohledu a orgánům na ochranu údajů,
 - iv) zabránění tomu, aby dohoda omezovala pravomoci evropských orgánů na ochranu údajů,
- zahrnutí odkazu na toto stanovisko do preambule návrhu.

V Bruselu dne 22. června 2010.

Peter HUSTINX
Evropský inspektor ochrany údajů